

ПОЕМА О СЕОБИ

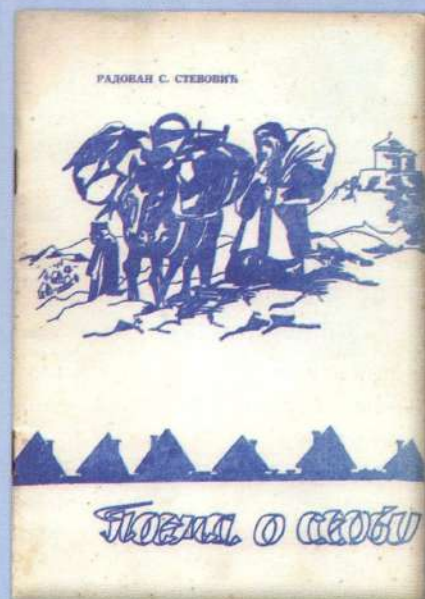
Радован Савов Стевовић (1910–1989), предратни комуниста, револуционар и пјесник, носилац Партизанске споменице 1941. године, био је један од вођа колонизације Црногораца у Војводину. Рођен у сиромашној сељачкој породици у селу Кобиљи До, у каменим Цуцама у Катунској нахији, основну школу је завршио на Трешњеви и гимназију на Цетињу.

Прије Другог свјетског рата сарађивао је у опозиционим часописима: *Тежачко право*, *Наша бразда* и *Раднички шједник*. Након ослобођења своје прилоге објављивао је у листовима: *Побједа*, 4. јул, *Цетињски Лист* и *Полићика експрес*. Објавио је књиге: *Трајом борбе њролејшера*, *Пјесме*, *Поема о сеоби*, *Рајницима њалим за слободу* и *Пјесме за дјецу*. Роман *Биографија једне жене*, који је у рукописној заоставштини оставио свом најмлађем дјетету – **др Загорки Калезић**, ће поводом обиљежавања 70. година од колонизације бити објављен до краја године у издању Удружења Црногораца Србије „Крсташ”.

Након Другог свјетског рата, по партијском и војном задатку, Радован Стевовић је био одговорни руководилац са којим су путовали колонисти из цетињског и барског среза за војвођанско мјесто Секић. Одлукама народних власти они су добили прилику да сиромашни камен родног краја замијене удобнијим животним приликама у равној и богатој Војводини. Радован Стевовић је човјек који је промијенио име Секићу и тако за навијек кумовао Ловћенцу који постаде симбол црногорства у Војводини баш онако како је Ловћен од исконна симбол свеколиког црногорства.

Успомене на то вријеме и догађаје, као и јубилеј 30 година од колонизације Црногораца у Војводину, подстакли су овог револуционара и пјесника да 1975. године у Београду објави *Поему о сеоби*.

Радован Стевовић је преминуо 1989. године у Војно-медицинском центру у Мељинама, а сахрањен је уз војне и цивилне почасте у Ловћенцу.

ПОЕМА О СЕОБИ

Над Ловћеном и Орјеном
Облаци се гомилају
И планинској околини
Неки тмурни изглед дају.

Граби Раде пречицама
Преко крша и омара,
На трен стане, обазре се,
Сам са собом разговара:

„Дал ћу ићи ил не ићи?”
То га тишти, копка, дира-
Како ово да ријешит?
Сам са собом разабара.

„Морам селит с овом ђецом,
Ту ми нема колебања
Како ође да живимо
На згаришту без имања?”

У мислима заборави
Да се дому већ примако,
Из мисли га прену, тргну,
Најстарији унук Марко.

С рамена му торбу скиде,
Понуди му столовачу.
Таман Раде што је сио-
Испред врата глас се зачу.

Пита Стојан гледајући,
Свог комшију старог Рада:
„Новости нам причај какве
Из Цетиња нашег града.

Дал вијести стижу добре
Од пријестолног Београда?
Шта ће с нама, сељацима,
Партизанска нова Влада?

Дал бољитка има каквог
Или неке добре наде,
Да се нама сељацима
Обећано право даде?

Јел истина да се прича
Да се дијеле неке листе,
Да за Банат, Срем и Бачку
Пишу многе колонисте?”

„Истина је рече Раде-
Ту вам браћо лажи нема,
Сазнао сам у одбору-
Колона се прва спрема.

Па сам и ја ријешитио
С породицом поћ са срећом.
Ако с првом сад не стигнем
Поћ ћу с другом или трећом...